

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια οκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών έρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΕΟΣ τήν Ιερόμίδα — μόνον μιή φορά δέ βγαίνω,
κι' έτσι έχω λιτανεία — κι' έτσι μευ καταβάνει.
Συνδρομητής δέ έξιμασι — παρ' λαπαρ' δέν έχωμι,
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν διάλεκτίν,
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάμι κι' έντροπήν.
Συνδρομή τή κάθε χρόνο — φράγια δώδεκα και μόνο.

Τή τά είναι έρωσι μέρη — δεκαπέντε και 'σά χίρι.
Κι' ένα φύλλο έν κρατή — έννεσι συνδρομητής,
κι' έσπος τόν καρ' δέν είδει — δά τόν πάη μαύρο είδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' είθείας πρός έμέ.
Τή τά σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιή δεκάρα.

Του 'Ιουνίου είκοσι κι' έπτά
και νέα 'Ισοζύγια οσπτά.

Τρακόσα κι' έννενήντα τρία
κι' άπέμειναν πολλοί 'στά κρύα.

Τελετή μετά σεισμού του Προϋπολογισμού.

Σπουδαία 'Ισοζύγια και πάλη 'μαγειρίσαμε,
έπο τήν ζήστη τήν πολλή άνάγκη κι' έρίσαμε,
όικονομίας μπόλικαις με τό κερ' 'γυρίσαμε
και με γαιδουροφάλλιδιο άλυπτητα 'κουρίσαμε.

Έγράψαμε κι' έκόψαμε κι' έσχίσαμε χαρτιά,
καμπόσαις μύταις έπισαν, 'χαμήλισαν αύτιά,
έί Βουλευταί άγρίεψαν κι' έπάρησε φωτιά
'οί νηοτικοί μες 'κύτταξαν με μιή λοχή ματιά.

'Αλλ' όμως δέν μες έσχιαζε τό γουρλωμένο μάτι
του καθένος τεμπελχανά και κάθε άκαμάτι,
και με ζωή και δύναμη Βουλευτική γεματόι
έίς ένα δέν άφίσημα μηδέ ξερό κομμάτι.

Και τώρα μες έθλωσαν και κάκη μες βαστούν
'αί άπίστημένοι κόβονται και σίρουν τά μαλλιά των,
'αλλ' όμως χάριν πρός ήμας πολλήν θά χρεωσούν
έν τούτο τους πετάζωμε νά τρίψουν τήν καλιά των.

Κι' άρχισαν ή μοιρομυραις των,
όλα τά 'βρίσκουν μπόικα,

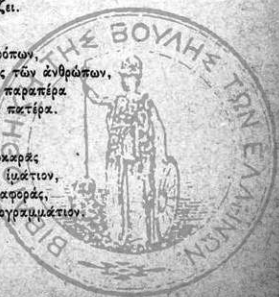
κι' έξήμισαν ή μοίραις των
σάν άγουρα φραγκόσουκα.

Μας ήσαν χρόνοι στυγεροί
κι' όλοι τήν έπαθαν γερή
και δέν θά βλείπουν λιγεροί
τόν κύριον Καλογηρή.

Κι' ή καθεμιά Ξυλόκοττα,
πού πείνα τήν θερίζει,
τά βλέπει όλ' άλλόκοτα
και δός του κακαρίζει.

Οικονομίας φέρονεν διά παντοίων τρόπων
όπου μ' αύταις σηκώνονται ή πέτσαι τών άνθρώπων,
και κόψ' έδώ και κόψ' εκεί και κόψε παραπέρα
δ' οράβολος τούς έσοφς και μόνον αι πατήρα.

Κι' άν άπομηνή σήμεραν δ' κάθε φουρκάς
με τρυπημέναν τρίβωνα και παλιον ιμάτιον,
'αλλ' όμως θά μικρώνωμεν και τάς διαφοράς,
πού έχει πρός τό νόμισμα τό τραπειορχηματίον.

Τῶν νέων εικονομιῶν τὸ πλάτος δὲν ὀρίζεται,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ χεῖρ μας σάρβει,
κι' ἐκείνος ποῦ ὑπαλλήλος ζῆτιεὶ νὰ διορίζεται
αὐτὸς δὲν θὰ πληρώνεται καὶ μόνον θὰ πληρώνη.

Φίλων πιστῶν εἰς τὸ εἶψι δὲν θὰ γένη χατήρι,
'τελείωσαν τὰ ψέμματα κι' ἄς λείψη κι' ἡ μουρμούρα,
'μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος καὶ μὴ τὸ ψωμίτυρι,
'μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος καὶ μόνον μὴ τὰ μούρα.

Καθόλου μὴν τρομάζετε, μὴ στίκισθε χαζεῖ,
ποτὶ μὴ καλοπέρασι δὲν συγκροτοῦνται στόλοι,
κι' ἂν ἡ Ἑλλάς μας θέλετε πραγματικῶς νὰ ζῆ
πρέπει νὰ τὰ κερῶσετε σὰν πατριῶται ὄλοι.

Μὴ ἀφειδῶς ζητήσατε ρουστέτιζα νὰ σὰς γύσωμεν,
σκαρῶσθε δὲ καὶ μόνι σὰς 'στὰς ὥρας τὰς παρούσας
πῶς πρέπει νὰ συλλάβωμεν καὶ νὰ ἐξουσιώσωμεν
κι' αὐτὰ τὰ νύχια ποδαριῦ σκρανταποδαρούσας.

'Ανάγκη νὰ πατάζωμεν ἐξάπαντος τὸ τίρακ,
ποῦ καθεμίαν προδόν ἐπαπιλεῖ γενναίαν,
κι' οἰκονομίας φέρομεν πρὸς τοῦτο νεωτέρας
κι' ἄσμεινός ὑποβάλλωμεν φορολογίαν νέαν.

Μετὰ σαρόφθρου βαίνομεν παράποτε μεγάλου,
ἂν δὲ καθένας νηστικός ἀρρίζη καὶ λυσσῆ,
ἀλλ' ὅμως χαίρει σὺ, Πατριεῖ, καὶ χόρευσ κι' ἀγάλλου...
πρὸς σὲ οἱ πάντες ἐκ τῶν σὺν προσφερόμεν τὰ σά.

Χείρων τῆς πρώτης πλάνης μας δὲν θάναι ἡ δευτέρα,
ἰδοῦ μετακρυσθίωμεν σερῶν πολιτική,
ἰκτός δὲ τοῦτου ἔγινε καὶ σκέψης νεώτερα
παντοῦ νὰ διορίζονται οἱ Στρατιωτικοί.

Πιστεύωμεν νὰ μὴ φανῆ ὡς θαύμα εἰς τὸν τόπον
ἂν 'ὄη τοῦς Σακαράκηδες κι' εἰς ἔδρας Ἐπισκόπων,
κι' ἀντὶ νὰ κόβουν ὅπως πρὶν τὰ λάχανα καὶ πράσασ
ὑπερηφάνως νὰ φοροῦν τῆς μίτρας καὶ τὰ ράσασ.

Μ' αὐτὸ τὴν δόξαν τοῦ στρατοῦ βεβαίως θ' ἀνορθώσωμεν,
πρὸς τοῦτο ἐμοχθήσαμεν μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
καὶ τίποτε παρέξενον ἂν τώρα κατορθώσωμεν
Μητροπολίτης νὰ γένη κι' ὁ στρατηγὸς ὁ Ράλλης.

Δι' ὅλ' αὐτὰ παντάπασιν δὲν πρέπει ν' ἀπορῆ...
μ' αὐτὸ τὸ νέον πρόγραμμα τὸ καταπληκτικόν
πιστεύωμεν τὸ κράτος μας κι' ἰκτός δὲ θεωρεῖται
ὡς κράτος ἀρηθρίλων καὶ Στρατιωτικόν.

Καὶ θὰ λέγουν ὄλοι ποτὲ
οἱ γενναῖοι πατριῶται,
ποῦ θὰ μέινουν εἰς τὰ κρῦα
κι' ἡ κοιλιά των θάναι πλάκα :
« Ἐπισκόπου θεωρία
καὶ καρδία Σακαράκη ».

Καὶ θὰ φάγη μὲ τὸ κράτος
κάθε Τάσος Τερκουάτος :
«μπόμα καὶ μπιμα καὶ μπούμα καὶ μπύμα,
τρώμα, ρόμα καὶ ριμπύμα ».

'Ἄλλ' ὅμως καὶ 'στὸ Ναυτικόν αἰδῖος τιμῆ,
κι' αὐτὸς ποῦ θέλει σήμερα νὰ λέγεται σωτήρ
πρίντι νερόν θαλάσσιον συχνὰ νὰ ἐξεμῆ
κι' ἡ μήτη του νὰ γίνεταί φαλαίνας φουστῆρ.

Θάλασσα, κρᾶζει, Θάλασσα ὁ πάλαι Σενοφῶν,
ἡ δὲ φωνῆ του 'στους βυθούς τῶν θαλασσῶν ἀντήχη.
Θάλασσα κρᾶζει σήμερα κι' ὄχιον νουῦ σερῶν
καὶ θέλων τῆς Ἱερῶν ν' ἀνακτισθοῦν τὰ τεῖχη.

Μήτε καρδίαν 'στὸ γυαλό, μήτε πανιά στρωμένα,
μηδὲ σπασμένιας ἀγκυρας καὶ ξάρτια πεταμένα.
Τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν τὰ μάτια ψυχαιχθῶν
καὶ μέσα 'στὸν ψυχαιχθὸν φεργαδῶς ἀρμυρίζουν,
καὶ ὅς του πάνε κι' ἔρχονται κινούρια ναρκωδῶλα
καὶ τόσα καταφορμικά, πούν' ἕνα κι' ἕνα ὄλα.

Νά ! κι' ἀκούεταί βροντή !
—κάτω 'στὸ γυαλό κινή—
κι' ὁ Σκουλούσης τὸ ξεστῆρι
κάνει 'στὸ γυαλό καρτέρη
γὰ νὰ 'ὄη ἀστράγαλο
ἀσπρο σὰν τὸ τσάγαλο.

Κατρακουλῆ εὐτυχῶν ἀρρίξων καταρράκτης
καὶ παρασυρῶν τὰ δεινὰ αἰώνων ἰπουδῶν,
ἰσχυτός δὲ καὶ ὁ Σουρῆς, ὁ τοῦ Ρ ω μ η ο ὕ συντάκτης,
ἐτόλμησε χρεώγραφα νὰ παίξῃ 'στὸ Λονδίνον.

Κι' ἀφοῦ κι' αὐτὸς ὁ ροβερὸς τῶν χρεωγράφων μίστης
τοιοῦτον μέγα τόλμημα ἐτόλμησε νὰ πράξῃ,
αὐτὸ σημαίνει προφανῶς πῶς ἠσφαλισθ' ἡ πίστις
κι' ἡ Ψευδοκρίστια πατριεῖ 'στὸν Πακτωλὸν θ' ἀράξῃ.

Δὲν πρέχεται τὸν κίνδυνον ἐκ λόρδας νὰ ψοφήσατε,
πάσαν τοῦ βίου μέριμναν παράμαρα ν' ἀρῆσατε,
καὶ τοῦ Σουρῆ τὴν ἀγορὰν παντοῦ τηλεγραφῆσατε
καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν χρυσὸν αἰῶνα ζωγραφῆσατε.

'Στὴν ἀγκυράρα ὅπως πρὶν ποῦσας δὲν θὰ πατήσωμεν,
τῶν δανειστῶν μας τοῦ λοιποῦ θὰ φεῖγωμεν τοὺς φύγους,
ἂν δὲ 'στὸ τίλος σκελετοὶ Λαζάρων καταντήσωμεν,
ἀλλὰ θὰ χρησιμεύσωμεν 'στοῖς νέους γεωλόγους.

Κι' ὅπταν μετὰ θαύματα καὶ τόσα κατορθώματα
σκαλῆθρον ἀπομείνωμεν κι' ἡμεῖς ἀπολιθώματα,
πᾶς γεωλόγος καὶ γὰρ μὰς θὰ λέγῃ ἀπορῶν :
ἐνὰ σκελετοὶ ἀνθρώπωνε κι' ἐκείνων τῶν καιρῶν,
ποῦ συμφορὰ δὲν ἴσκηζε τοὺς Ἑλληνας καμμία
καὶ μόνον τοὺς ἐμάστιξέ λιμὸν ἐπιδημία
κι' ἐνῆ σσηφ' ἐγένετο παντοῦ κινουρία
οἱ ἀρσυραῖοι χόρευναν 'στὰ Κεντρικὰ Ταμεία ».